

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény
templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos
közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Az örök világosság. — Gálosiné Ottlik Myra: Jézus vére. — K. B. A ma elmékedése. — Központi: Imaszándékunk: Az Isten mértéke. — Nagelreiter Alajos dr.: Az Oltáriszentség megőrzésének helye. — Oltár-egyesületi élet.

Novemberre való.

1939 október havának 4. napján, asszisi Szent Ferenc atyánk emléknapján, délelőtt 9 órakor: «Urunk itt állunk szeretett Testvérünk kihantolt sírja mellett. A kis, néhai «gyümölcsösláda» már másodszor kerül felszínre. Az a közeg, aki otromba feketekesztyűs kézzel végzi a maradványok megmarkolását, ládabarakását és felnyújtását, nemcsak azt nem tudja, hogy mi kik vagyunk, de azt sem, hogy akiből íme *csont* és *por* lett, *ki* volt önmagának, ki volt nekünk és ki volt egyik-másik embertársának? . . . Néma, ősi csendben ütődnek a kegyeletes csontok s a homokkal keveredett egykori délceg test pormaradványai az új koporsóhoz . . . Szinte percek alatt együtt van az egész egykori Ember. Uram, akit 45 évvel ezelőtt saját képedre és hasonlatosságodra alkottál s nekünk megmutattál; akit egy röpke időre nálunk marasztaltál. *Ecce Homo!* . . . Nézem sárguló koponyáját, melyre a pirosló ősz nyirkos reflexet vet . . . Íme, a Bátyánk, íme a Testvérünk s íme Asszonyanyánk «Fia»! . . . Első gyermek volt és különös kegyelmed folytán a Szűzanya decemberi emléknapján született. Huszonkét évig élt . . . Jó gyermek volt, szelídszívű ember lett volna, ha Te másképp nem akartad volna . . .

* * *

Testvérem volt s legmeghittebb Barátom. Mikor eltemették szibériai száműzött voltam. Ki tudná leírni, Uram, hogy elalvása Szeretteinknek is, nekem is, mennyi nyirkos, szürke nappal és mennyi rémes éjszakát okozott, és ki hitte közülünk — Rajta kívül akkortájt —, hogy mindez *irgalommá* kristályozódik — idővel? . . . Ma újra temetik, de mérhetetlen kegyelmed folytán ezen a temetésén már jelen lehetek. Allelúja!

* * *

Két feketekaftános ember viszi vállon a fehér «gyermekkoporsót», melyben a «Fiú» maradványai igyekeznek az «Apához» . . . Alig néhány száz lépésre porladtak egymástól; néhány perc múlva szorosán egymás mellé kerülnek — mindörökre! . . . Íme, nemcsak nagy, de «szép» is irgalmad, Uram! . . . Két ember, akik nagyon szerették egymást, a véges földi úton újra összekerültek, hogy végleg összekeveredjenek, hiszen Apa adta a Fiú életét, a Te egyezéseddel . . .

* * *

Lelkük elejétől a Te kezében volt, Urunk, fogadd be most Országodba is őket — mindörökre! Amen.

«og.»

ÖRÖK VILÁGOSSÁG!

Mily sokszor imádkozzuk novemberben a halottakért: «az örök világosság fényeskedjék nekik!» Mily sokszor csillan fel reménységünkben, mennyire fölemel érzelmeinkben az örök világosság gondolata! pedig a legtöbbször nem adjuk e szavaknak azt a tartalmat, amit igazában jelentenek. A Titkos jelenések könyve szerint (21, 23) a mennyországnak nincs szüksége napra vagy holdra, mert az Isten fénye világítja meg és lámpása a Bárány. Az «örök világosság» forrása Ő: Jézus Krisztus istensége és embersége szerint. Ő maga az «Örök világosság».

Amikor halottainkért ezzel a fohással imádkozunk, bizalommal és boldogsággal gondoljunk a mi szentségi Úr Jézusunkra!

Nem hiába nevezi Ő maga-magát a világ világosságának (Ján. 8, 12.). A világ nemcsak a mi ismert világunk, hanem a másvilág is: *a lelkek egész világa!* Akár testben vannak, akár az örökkévalóságban! Krisztus világít nekünk! Egben földön Ő az egyetlen kifogyhatatlan és egészen tiszta fényű lámpa, amelynek világítása az igazságot mutatja meg: *azt, ami van*, nem ami látszik a dolgokban.

Gyarló emberi voltunknak milyen vágyakozással kell keresnie már itt a földön az «Örök világosságot»! Itt az örökkévalóság előterében, amennyire a test és a földiességek engedik megszokni az Úr fényének világosságát, felfokozni lelki szemünk fénybírását és ebben a nagy ragyogásban, ebben az isteni «verőfényben» mégis meglátni, szemügyre venni tanulmányozni, megbecsülni a kis dolgokat is. A nagy dolgok hatalmas körvonalakban rajzolódnak elénk amúgyis, a kicsinyekhez azonban sokszor igen nagy világosság kell. Pedig a kisdolgok semmibevétele (bocsánatos bűnök) is lehet nagyon hosszú tisztító tűz az «Örök Világosság» után való hosszú és könnyes epedések okozója.

«Míg világosságtok van, addig járjátok!» (Ján. 12, 35.), míg alkalmunk van érdemszerzésre, jócselekedetekre, a szenvedő lelkeken segítségére, addig tevékenykedjünk a mások és magunk «Örök Világossága» érdekében, eucharisztikus úton, szentségi Jézusunk, az «Örök Világosság» előtt.

Mátrai Gyula dr.

Isten s közötttem: Jézus vére.

Feszülj az Ég s a Föld közé
Szent Áldozat és tiszta Bárány, —
— Mert bűnünk hömpölyög,
Mint csúf, öldöklő járvány.

De közöttünk: Te! óh Urunk Krisztus,
Takarva a sok kiáltó vétket.
Kegyelmet oszt az Örök Bíró nekünk,
Mert elfolyt rajtunk kiömlött Véred.

Gálosiné Ottlik Myra.

A MA ELMÉLKEDÉSE.

Nem mindennapi időket él a ma embere — hallottam a minap a rádióban. Mennyire igaz ez. Már egy évvel ezelőtt is telve voltunk háborús aggodalmakkal és most ismét. Az embertársaim tekintetében ott él a rémület, lesz-e háború vagy sem? Vajjon világháború-e? Semlegesek tudunk-e maradni vagy se?

Engem is fogva tart valami szokatlan szorongó érzés. A teljes valóságábanborzalmában nem tudom mi a háború, hiszen egész kis gyermek voltam mikor a világháború kitört. Bár az utóhatását már én is szenvedem. S ha rágondolok arra a sok-sok édesanyára, özvegyre és árvára — már elég, hogy mély szomorúság töltsön el a háború hírére.

De az egészben mégis az a legrémesebb, hogy vajjon mit érez a jóságos Isten, mikor letekint ránk. Mennyire fájhat isteni Szívének az emberek ezen meg nem egyezése!

— Békét adok nektek, az Én békémet . . . — mondotta Ő és az emberek nem akarják az Ő békéjét . . . A porszem kinek örökön Te Deumot kellene zengeni a jó Istennek azért a sok jóért, mellyel elhalmozott minket — mit ad!? . . .

— Ágyú ropogást . . . tank dübörgést . . . gáztámadást, amely sok imádságos lélek ajkára ráfojtja az Istent dicsérő szót — az imát.

Mennyi elmélkedési anyag ez!

Belenézni jól, mélyen a szentségi Úr szenvedésébe. Kell nagyon éreznünk, hogy ez a mai világhelyzet mennyire fáj a Teremtőknek. Kell éreznünk, hogy sokat vár tőlünk éppen most az Úr, hisz' engesztelők vagyunk. Kell éreznünk, hogy talán soha nem kívántunk annyira jók, hűek lenni Hozzá, mint éppen most.

Igen. Kívánok igazán eucharisztikus mély lélek lenni, aki reparálni akar teljes szívvel-lélekkel. Most minden erőm megfeszítve kerülöm a rosszat és tőlem telhetőleg minden erény, önmegtágadás alkalmat felhasználok — vidám mosolygós lélekkel — arra gondolva, hogy a nagy harci láрма közepette hátha eszébe jut Jézusomnak megnézni mit csinál az Ő gyermeke. S ha letekint rám, mindig hűnek, jókedvű adakozónak találjon és az arcomról feléje sugárzó mosoly szentségi Arcára is mosolyt csaljon.

Egy mosoly . . . egy pillanatnyi öröm . . . a szomorú XX. században, a Jóságos Istenem arcán, mit én nyújtottam Neki — ez mindent megér! Ezért az egy mosolyért képes vagyok akár az életem is áldozni.

Mily jó volna, ha sokan, nagyon sokan akarnák ezt, hogy necsak egy-egy pillanatot, hanem hosszan tartó mély örömet szereznének a szentségi Úr Jézusnak.

K. B.

Az Isten mértéke.

Az Úr mértéke kétségtelenül a *tökéletesség*. Abszolút (hiánytalanul) tökéleteség csakis a jó Istenben van. Mindenki másnak a tökéletessége csak viszonylagos. Tökéletes az az ember, aki a tőle telhető legjobbat adja mindenben. Akinek a gondolatai, szavai, cselekedetei semmiben sem hagynak vele szemben kívánnivalót.

Ezt a jó Isten látja egyedül! Mi, emberek látszat szerint ítélünk. A látszat pedig sokszor csal. A tökéletes szépnek látszó ember pl. lehet belül egészen csúnya a láthatatlan betegségektől, míg a kívül gyengét, betegeset mutató lehet belül tökéletesen egészséges. Erkölcsi vonatkozásban a jóság díszjelzőjével felruházott ember lehet kimondhatatlanul gonosz. Csak a látszatát hordja az erőnyeknek, belül tanyája a bűnnek.

Az Úr kimondhatatlan jósága úgy rendezte be az emberi életet, hogy öntudatunknak lámpást adott a lelkiismeretben, hogy az világítson nekünk és eligazítson, buzdítson cselekedeteinkben a jobb, sőt a tőlünk telhető legjobb felé. Hallgassunk mindig a lelkiismeretünkre! Úgy lesz éberré, mely mindent «észrevesz» és hangossá olyan mértékben, hogy nem is tudunk másképp cselekedni, mint azt a lelkünk «isteni» hangja parancsolja.

Ami lelkiismeretünk szerinti — és kivítelezéséhez hozzájárul minden tehetségünk, az a tőlünk telhető legjobb, vagyis tökéletes. Ez a mi tökéletességünk csak árnyék az Úristen tökéletességéhez mérten, mégis olyan keret, amely már megfelel az Isten kegyelmének. Olyan hozzájárulás a kegyelemhez, amely már tökéletes eredményt hozhat. Ezzel már igazodott az ember az Isten mértékéhez.

Oltáregyesületi életünkben rendkívül fontos, hogy mi mindenben az Isten mértékét vegyük számba. Az Istenre gondolásunk az Eucharisztia révén legyen olyan gyakori, hogy már több tőlünk nem is várható, imádásunk, engesztelésünk olyan mélyről jött és meleg, hogy annál jobbat már el se bíránk; szent áldozásainkban szinte semmisüljön meg az életünk, hogy helyét Krisztus bennünkélése foglalhassa el és a mi életünk szegénységét az Ő életének gazdagsága töltsse ki. Kötelességteljesítéseink akár egyéni, akár társadalmi vonatkozásban mindig a tőlünk telhető legjobbal közelítsék meg az Isten mértékét.

Imádási óráinkban gondoljunk erre és kérjük magunk s az összes oltáregyesületek számára azt, hogy az Úr bölcsességével és végtelen jóságával adott segítő kegyelmekkel megüssük az Isten mértékét.

VATÉLJES • BÜCSÜKAW

Nov. 1-én, 2-án (annyiszor, ahányszor valamely templomot meglátogatva I Miatyánk-Üdvözlégyet a megholtakért elimádkozunk), nov. 3-án, 13-án az imádási óra napján és egy tetszésszerinti napon.

Központi.

Az Oltáriszentség megőrzésének helye.

Az első keresztények a történelem bizonyossága szerint a legméltóságosabb Oltáriszentséget házaikban, a remeték barlangjaikban őrizhették, tarthatták. Természetesen az egyházi előjárók kegyes engedelmével. Micsoda szent áhitat, mélységes hódolat, imádás és szent öröm honolt a hívek, a remeték szívében, midőn lakásukban, barlangjukban őrizték, tartották, imádták az Oltáriszentséget és megáldoztak. Ehhez hasonló valami történik napjainkban is a hívek lakásán, mikor beteg van a családban, akinek a pap az Oltáriszentséget hozza. A fehér abrosszal letakart asztalon, oltáron két égő gyertya között a feszület áll, előtte az Oltáriszentség van korporálén elhelyezve. A betegszoba házikápolnává változott. A családtagok szent áhitattal térdelnek az asztal, illetve oltár körül és az Oltáriszentséget a pappal és beteggel együtt élő erős hittel, szent bizalommal és szeretettel imádják. A beteg sóvárogva várja a fölséges szent pillanatot, hogy a kenyérszínben jelenlevő Jézusával egyesüljön . . .

Történelmileg bizonyos, hogy az első keresztényeknek meg volt engedve az Oltáriszentségnek házaikban való megőrzése. Azonban afölött vitatkoznak a tudósok, vajjon a keresztény első három században a templomokban is őrizték-e az Oltáriszentséget? Mindenesetre Tertullian († 245-ben) a templomokban való megőrzés mellett nyilatkozott, amikor ezt írta: «Galambunknak háza egyszerű, magasan fekvő és nyitott, nyílt helyeken és kelet felé van irányítva. A Szentlélek képe szereti a napkeltét, amely Krisztus jelképe.» Mivel a Szentlélek volt, aki isteni módon mindenhatóságának csodája által Szűz Máriában megalkotta Jézus legszentebb emberségét és mivel a szentatyák tanítása szerint ugyanaz a Szentlélek az, aki a szentmiseáldozatban a kenyeret konszekrálja, átváltoztatja, és pedig akkor, amikor a pap a Krisztus-rendelte átváltoztató szavakat mondja, azért a keresztény ókornak igen kedves szokása, kedvenc gondolata volt, hogy a Szentlélek Istent igen bensőséges kapcsolatba, összeköttetésbe hozta a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, a legszentebb Eucharisziával. Éppen ezért drága, szent edényül, amelynek rendeltetése volt, hogy az Oltáriszentséget tartalmazza, a jelképet választották, amely alatt Krisztusnak a Jordán vizében való keresztelésekor a Szentlélek megjelent, t. i. a galambot. Galambunk háza alatt tehát Tertullian az Oltáriszentség házát, vagyis a templomot értette.

Az első három században a keresztényüldözések ellenére is — amelyek azonban nem szakadatlanul folytak, hanem közben-közben hosszabb tartamú csendes és békés időszakok is voltak — építettek,

tehát léteztek imaházak, templomok. A szentatyák és egyházi írók az őskeresztények korából sok és súlyos tanubizonyságot tesznek nagy tekintélynek örvendő irataikban istentiszteleti helyek, kápolnák, templomok létezéséről. Legeslegelőször valószínűleg Jeruzsálemben, az utolsó vacsora termében őrizték az Oltáriszentséget, ahol Szent János apostol vagy más apostol is többször misézett és Szűz Mária valószínűleg mindennap megáldozott. Rómában a pogányságból megtért gazdag és tekintélyes keresztények magánházaiban rendeztek be nagy imatermet, ahol az első keresztények közös szentbeszéd- és szentmisehallgatásra, közös szentáldozásra gyűltek egybe és bizonyára a betegek és azok számára, akik nem lehettek jelen a szentmiseáldozaton, az Oltáriszentséget is őrizték. A katakombákban is bizonyára voltak szentséget őrző kápolnák, amelyeknek titkos fülkéiben gondosan el volt rejtve az Oltáriszentség, hogy a nap bármely órájában könnyen elvihették a beteghez, vagy a szent hitük miatt kínzásokra és halálra ítélt vértanukhoz. Rendesen fehér gyolcskendőben vitték haza a családba a betegekhez, vagy a börtönökbe a vértanukhoz az Oltáriszentséget.

Az utolsó vacsora terme magánházakban a szoba, remetéknél a barlang, katakombákban a szentségi kápolna, majd pedig imaházak, kápolnák és templomok voltak azok a megszentelt helyek, ahol a legmélyebb tisztelettel és imádatos hódolattal őrizték a legdrágább kincsét: az Oltáriszentséget. Csöppet sem kell csodálkoznunk azon, hogy a buzgó, mélyen vallásos őskeresztények magánlakásaiban őrizték az Oltáriszentséget. Az első években ugyanis a világi hatóságok az Egyháznak nem adtak polgárjogot. Nem engedték meg, hogy az Egyház templomokat építsen, nyilvános istentiszteletet tartson. Midőn azonban az Egyházat már nem üldözték és béke lett, az Oltáriszentségnek magánházakban való megőrzése is megszűnt. Már 480-ban az előfordult tiszteletlenségek miatt az egyik toledói zsinat kizárta az Egyházból azt a hívőt, aki a paptól neki nyújtott szentostyát nem vette azonnal magához ott a helyszínen: a templomban.

Igy tehát a templom maradt az Oltáriszentség megőrzésének különleges helye. Az egyházjog megállapította, hogy egyelőre csak a plébánia- és a püspöki templomoknak van joga, illetve kötelessége az Oltáriszentséget őrizni; azután a mindkét nembeli szerzetesrendek templomaiban, akik ünnepélyes fogadalmat tesznek és akiknek zárdái, kolostorai apostoli teljhatalommal alapítottak. Más templomokban nem szabad őrizni az Oltáriszentséget, ha nincsen különleges pápai engedély vagy ősrégi szokás. . . . Adjunk hálát Istennek, hogy vannak még templomaink és hogy oly közel van hozzánk az Isten a kenyérszínben!

Nagelreiter Alajos dr.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Központunkban választmányi ülést okt. 9-én, terjesztőnőit pedig okt. 16-án tartottunk. *Dr. Mátrai Gyula* ügyvezető-igazgatónk vezetésével.

Dr. Mátrai Gyula pápai kamarás ügyvezető-igazgatónk az eddigi tb. pápai káplánsága helyébe *számfeletti titkos pápai kamarássá* nevezte ki a Szentséges Atya. A kitüntetés — és *dr. Mátrai Gyulának* az Örökimádásban való munkásságának 20. évfordulója alkalmából — a választmányi ülésen *Esterházy Mary* grófnő elnöknő, a terjesztőnői ülésen pedig *özv. Lippach Sándorné* központi terjesztőnő üdvözölte.

Adományok. Neszmélyi zárdának: *özv. dr. Kiss Aladárné* 100 P, *dr. Reich Jánosné* 10 P, egy kongreganista 10 P, *Borhanyák Istvánné* 30 P, *Hincz Viktor és neje* 100 P, *Wintermantel Józsefné* 50 P, *Sieber V.* 10 P, *Schnitzler Sándor* 5 P, *Szmlkó Adámné* gyűjtése (a városbeyondi Oltáregyesület és rózsafüzér társulatból) 20 P, *Kovács Géza* 10 P, *Návay Aranka* 5 P, *Fehér Károlyné* 20 P, *Minye Ilona* 40 P, *özv. Scheuring Ferencné* 100 P, *Lenkóvics Vilma* gyűjtése 5 P. Az Oltáregyesületnek *Kozák Antalné* egy vég «King» lenvászmat, *Hajnal Olga* szép oltárterítőcsipkét, a kőbányai Olteáregyesület pedig a felvidéki szegény templomok javára 60 P-t adományozott. *Isten fizesse meg a jöttelket és hallgassa meg a belőlük folyton feléje szálló imákat!*

Új tisztikart választott a «régii Szent János» kórházban működő Oltáregyesület. Elnöknő *özv. Keresztes Józsefné* lett, az újbudai O. E. élére *dr. Hanti Haidecker Jánosné* került, a tabáni O. E. ügyvezetője *Reiner Gyuláné* lett. Az Úr bőséges áldását kívánjuk működésükre!

Az új munkaév programját a választmányi ülés a minél nagyobb intenzitású, a közöttünk lakó szentségi Úr Jézus végtelen szeretetéhez és tevékenységéhez mért *eucharisztikus apostolokodásban* jelölte meg. (Szépen simúl ez a program az A. C. ezidei — a világiak apostolokodása — programjához.)

Liturgikus lelkigyakorlat az Oltáregyesület házában (Üllői-út 77.) 1939 november 12—19-én. Vezeti: *dr. Szunyogh Xavér Ferenc O.S.B.* Téma: *Krisztus él bennem.* — Program: November 12-én este 1/27 órakor Bevezető. 13-án: A kegyelem napja. 14-én: Az újjászületés napja (A keresztség és a megtisztulás). 15-én: A teljeskorúság Krisztusban (A bérmlás és a megvilágosodás.) 16-án: Az élet kenyere. (Az Eucharisztia és az egyesülés.) 17-én: A könnyek keresztsége. (A penitencia.) 18-án: Készen a nagy útra. (A kenet és előkészület a halálra.) 19-én reggel befejezés. Naponként három elmélkedés: reggel 7, d. u. 4 és 6 órakor. Részvételi díj 2 P. A Páter ugyanott, az Oltáregyesület kézimunka óráin — minden hónap második pénteken d. u. 4 órakor — liturgikus beszédssorozatot tart. Vendégeket szívesen látnak. — *Dr. Mátrai Gyula* szintén folytatja a többi péntekeken d. u. 4 órakor szokásos konferenciáit.

Terjesztőnői ülésünkön *özv. dr. Schlauck Gézané, dr. Telkessy Istvánné, dr. Hartl Lajosné* elnöknők lelkiüdvéért imádkoztunk.

Szép beszámolót küldött a *Sorok-sári-úti és magyarnándori* Oltáregyesület. Ha lapterjedelmünk engedné szívesen leköszölnők, így csak megköszönjük és az Úr nagy áldását kívánjuk további működésükre.